



A férfi negyvenkilenc éves lett, volt cége, fémmegmunkáló üzem a város szélén, az emberei egész nap fémlemezket vágtak, a felesége reggel kávét hozott az ágyba, a lánya csinos, okos volt, nagy háza az erdőszélen állt, mögötte úszómedence kékllett, volt autója, nyaralója, fát ültetett a kert végébe. És a férfi egy éjjel felébredt, a szomszédban ugattak a kutyák, lement a földszintre, a kertben, a fal mellett két alakot látott, betörők, kiabálta az emeletre, hívd a rendőröket, kiszaladt a homályba, üvöltött, az egyik betörő rohanni kezdett, a másik valami feketét tartott felé. Kék villanás, a férfi bőre égett, vérbe robbant a szeme. Kórházban ébredt, hidegben, fémvázú ágyon, a kopott mennyezet alatt. Meztelenül. Jött az orvos, számolta a pulzusát, a betörő elektromos sokkolót használt, mondta, aljas dolog, és még azt is mondta, a vizsgálat során kiderült, gyenge a szíve. Ez mit jelent, kérdezte a férfi. Azt, hogy mostantól az élet ajándék, felelte az orvos, és kiment.

Este jött a felesége, hozott ruhát, hazavitte kocsival, halkán kérdezte, hogy van, kiváltotta a szívére a gyógyszert. Négy nap múlva a folt elmúlt a nyakáról. A rendőrségen, az irodában elmondta, mi történt, és közben érezte, az áramütés kiegészítette belőle az erőt, nem tudja megvédeni sem magát, sem azokat, akiket szeret. A nyomozó azt mondta, riasztórendszert kell vennie, kutyát tartani, fel kell készülni, hogy ne mehessenek be többet a házába. A férfi kérdezte, bent voltak? A nyomozó bólintott, nem mesélte a felesége? A férfi bólintott, kinézett az ablakon, a tér fölött galamb röpiült, és az jutott eszébe, a galambok nem élnek sokáig. Ekkor elsírta magát. Gyerekkora óta nem sírt. A fiatal rendőr zavartan hallgatott, végül azt mondta, sajnálja, ilyen a világ, írja alá a jegyzőkönyvet.

Másnap hajnalban felébredt, nézte a mennyezet, hallgatta felesége lélegzését, aztán felöltözött, taxit hívott, a reptérre vitette magát, vett jegyet az első gépre, elrepült Németországba. Ott megnézte a Neander-völgyet, állt a hegy lábánál, másnap átrepült Olaszországba, nézte Pompejít, a gipszbe öntött áldozatokat, a facsarodott testüket, onnan Lisszabonba repült, hogy megnézzék a híres földrengés nyomait. De semmi nyoma nem volt, csak egy kiállítás a Museu da Cidade-ban, aztán bolyongott a zajos, poros városban. A kikötőben leszólitotta egy fekete nő, fifty euro ten minits, és ő életében először felment vele szobára, maga sem tudta, mit akart, a nő feltérdelt az ágyra, come on, gyere hátulról, mondta, a férfi gombolta a nadrágot, a félig behajtott spaletták mögött meglátta a tengert, vitorlás hajó haladt kifelé. A végtelenbe. Az a hajó soha nem tér vissza, ezt érezte, és senki sem figyelmezteti őket, ne menjenek. Nincs segítség. Odakint sötétedett, a férfi eszébe jutott a saját lánya, a fiú, aki megkérte a kezét, eszébe jutott az esküvőjük. Táncolt, berúgott, énekelt. Eszébe jutott az unokája, ahogyan aludt a babakocsiban. A törékeny, beteges kislány. Nézte a prosti-

tuáltat, és ekkor összeszorult a szíve, olyan erősen a mellkasában, mint még soha, a férfi az asztalra tette a pénzt, visszabotorkált a szállodába, hajnalban Pestre repült.

A felesége nem kérdezett semmit, reggel hozta a kávé, mostantól sok tejjel kapod a szíved miatt, mondta, a férfi ránézett, mit tennél, ha nem lennék? Mit? A nő mosolygott, nem tudom, felelte borús szemmel, esendően. A férfi látta, hogy a nő feladta őt. A szíve miatt.

Délelőtt bement a bankba, megkérdezte a bankost, mi a lehető legnagyobb biztonság. A férfit ismerte, a szíved vacakol, mosolygott, az unokának, a családnak szeretne a biztonságot. Meg úgy érzi, hatalmas katasztrófa közelít. A bankos azt felelte, a gazdaság rendben, van még olaj. Milyen bajra gondol, nem érti. Meteor közelít a Föld felé, földrengés lesz? És nevetett. A férfi hallgatott. Komoran. A legnagyobb biztonság az arany, mondta végül a tanácsadó, aranyat kell venni, az ő bankjuk kereskedik arannyal, erdélyi aranybányában is lehetsz tulajdonos, mindent elintéz, simult feléd az öltönyében, te pedig érezted, a rossz, erőtlen szívében üzletet lát. Kivette az összes pénzt, eladta a kötvényeit, másnap hajnalban kocsiba ült, útnak indult, végig az országon, le-föl. Aranyat vett. Kisebb-nagyobb darabkákat. Néha ékszert is. Nyakláncot. Gyűrűt. Karperecet. Kereskedőknél. Ékszerészeknél. Átment a határon is, a szomszéd országokban is vette az aranyat, soha nem nagy tételben vásárolt, nem akart feltűnni, és mindig drága, biztonságos szállodákban aludt. Hajnalban ült az ágy szélén, nézte a táskában a fémet, arra gondolt, minden szétrohad, szétázik, rozsdámarja szét, de az arany marad. Világít, mint az első napon. Végül, amikor minden pénzt aranyra váltotta, hazament, a táskát levitte a pincébe, majd kutatni kezdte a hirdetésekben, hol tudna venni földet.

Nem sokat, néhány négyzetkilométert keresett.

És talált egy tanyát. A ház akácfa között állt, az istálló teteje lyukas, a kút beomlott, a földet gyom verte föl, de az országút, a főcsatorna a közelben futott, a híd sem volt messze. Megvette, kellett a saját föld, amit majd meg tudnak közelíteni. És ami nem feltűnő. Az ismert területek veszélyesek, mindenki ott odamegy, ott ássa el a dolgait, így a hiénák az erdei kegyhelyek, kilátók körül keresgélnek. Neki a saját földjén kellett három markáns pont alapján a helyet meghatározni, kijelölni. De mi legyen ez a három pont? A fa nem jó, kidőlhet, kivághatják, a folyó sem, ki tudja, milyen lesz húsz év múlva folyó, a GPS műholdakban sem bízott, le fogják kapcsolni, hamis adatokat sugároznak majd, talán le is lövik azokat az égről, ki tudja. Végül az országút melletti sziklás részbe véste az első jelet, ha felrobbantanák egyszer a hidat, a szikla akkor is megmarad, igen, így három biztos pontot keresett magának, és a trigonometria segítségével kijelölte a helyet a földjén. Nem messze a beomlott kúttól, a lapályos területen, szűrős bokrok védték, nem járt arra senki.

Most jött a dolog neheze, a feleségében, a testvérében nem, a lányában talán megbízhat, gondolta, de a férjét fecsegő alaknak tartotta, a lánya biztosan elmondja a titkot, a férfi meg... Az unokája kicsi volt még, pedig ő volt, lett volna az egyetlen, akiben bízhatott volna.

A gödörnek két méter mélynek kellett lennie, a modern fémdetektorok mélyre látnak, írták az interneten, két méterre kell ásni legalább, vagy többre, ha biztonságot akart, egyedül nem bírja, tudta a férfi, segítség kellett. Bement a cégéhez, tizenegy embere volt, a művezetőt kérdezte, ki hogyan dolgozik, el kell bocsátania valakit, a művezető vigyorgott, az új embert javasolta, az anyjával él, késik, iszik, fecseg, rendben, mondta a férfi, küldje be. A férfi jött, leült, a férfi látta a zavaros szemén, hogy tényleg iszik, az ujjai remegtek. A férfi kérdezte, hogy van az anyja. Tegnap vitte az öregotthonba, jó helye lesz, főznek rá, megmossák, felelte az ember, nézi a tévét. A férfi nézte az embere borostás képét, rossz ingét, koszos cipőjét, akar-e munkát, kérdezte végül, jól megfizeti. A hétvégén kell menni valahová. Az ember bólintott, vigyorgott, a férfi szólt, ne meséljen erről senkinek, nem kell feszültség a munkások között, és reggel ötkor a piac mögött várjon. Az ember vigyorgott, a férfi üvöltöni kezdett, komolyan gondolja, tűnés, kifelé az irodádból.

Vasárnap reggel az ember állt a sarkon, ő felvette az autóval, kihalt falvakon, utakon mentek a telekre, a férfi kirakta az ásót, a lapátot, a csákányt, mutatta az utat a bokrok közé, na, itt kell ásnia, két méteres mélységű legyen a gödör. Az embere ásott, izzadt, nyögött, zihált, ő nyújtott le neki vizet, ebédre sültet kapott az ember, hálálkodott, az anyjáról kezdett mesélni, a férfi leintette, hagyja, nem akar erről hallani. Érezte, az ember megbántódott, de nem érdekelte, nem beszéltek, nem kerültek egymáshoz közel. Amikor két méteres lett a gödör, kihúzta onnan az embert, a háta mögé került, mély lélegzetet vett, és az ásóval precízen tarkón vágta. Az ember elesett, alig vérzett, lassan elhalt a lélegzete. A férfi belelökte a gödörbe, tolt rá földet, visszament a kocsihoz, kivette a táskát az arannyal, elcipelte a lyukhoz. Óvatosan leengedte, tolt rá földet, letaposta, dobott rá gyomot, gondos volt, a végén semmi sem látszott a rejtkehelyből. Visszament a kocsihoz, beült, a szíve megint szorított, bekapcsolta a rádiót, zene szólt, a férfi ült, arra gondolt, az unokája élni tud majd, ha ő nem lesz, mert olyan világ lesz, hogy senkit sem érdekel egy halott a föld alatt, és olyan unokája lesz, aki megbocsát. Ezt remélte...

Az első éjjel és még néhányszor, mielőtt hajnalban elvitte a szívroham, a férfi ál-mában beszélt a halott emberével. Egyre mondta, hogy azt kell kitalálnia, hogyan juttassa el az üzenet az unokájának, hogy az megtalálja, kiássa az aranyat. A biztonságot. Igen, és sajnálja, a beteges unoka miatt tette, és arra gondolt, küld pénzt az ember beteg anyjának. Az otthonba. Az ember ült az ágya szélén, véres inget viselt, és annyit mondott mindig: Nem haragszom.